

Michael Scott

ALCHYMISTA

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLATTELA

COU
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 1: Alchymista

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott
Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 1:
Alchymista – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

ALCHYMISTA

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLAMMELA

Michael Scott

COO
BOO

Venujem Claudette, samozrejme.

Iamque opus exegi.

Som legenda.

Smrť nemá nado mnou nijakú moc a nijaká choroba nezasiahne moje telo. Keď na mňa pozriete, nepodari sa vám odhadnúť môj vek, a predsa som sa narodil roku Pána 1330, pred vyše šesťsto sedemdesiatimi rokmi.

*V živote som býval všeličím: fyzikom i kuchárom, kníhkupcom i vojakom, učiteľom jazykov i chemikom a tiež mužom zákona i zlo-
dejom.*

*Ale ešte pred tým všetkým som bol alchymistom. Bol som sám Al-
chymista.*

*Uznávali ma ako najväčšieho alchymistu všetkých čias, ktorého vy-
hľadávali kráľi, princovia, cisári, ba dokonca i pápež. Dokázal som
premeniť obyčajný kov na zlato a bezcenné kamene na vzácne draho-
kamy. Ba čo viac, objavil som tajomstvo večného života, ukryté v kni-
he prastarých kúziel.*

*Moju ženu Perenelle však teraz uniesli a knihu mi ukradli. Bez
tej knihy začneme so ženou starnúť. A kým mesiac vstúpi do splnu,
budeme postupne chradnúť a napokon zhyjnieme. A ak my zomrieme,
potom zlo, s ktorým sme tak dlho zápasili, bude sláviť víťazstvo. Zem
opäť ovládnu Starsie rasy a vymažú ľudské pokolenie z jej povrchu.*

No ja sa nevzdám bez boja.

Lebo ja som nesmrteľný Nicholas Flamel.

Z Denníka Nicholasa Flamela, Alchymistu

Zapísané dňa 31. mája v San Franciscu,

mojom adoptívnom meste

ŠTVRTOK

31. mája

Prvá kapitola

„*P*očúvaj, vieš mi vysvetliť, z akých dôvodov sa niekto rozhodne obliecť si v San Franciscu uprostred leta teplý kabát?“ spýtala sa Sophie Newmanová a zatlačila si do ucha bezdrôtové slúchadlo k mobilu.

Z druhej strany kontinentu sa jej módou posadnutá kamarátka Elle zaujímalá: „Čo sú to za kabáty?“

Sophie si poutierala ruky do handričky, ktorú mala zastrčenú za zásterou, presunula sa spoza pokladnice prázdnej kaviarne bližšie k oknu a sledovala, ako z auta na opačnej strane ulice vystupujú zvláštni muži. „Hrubé vlnené čierne kabáty. A majú na sebe aj čierne rukavice a klobúky. A slnečné okuliare.“ Pritisla tvár ku sklu. „A to je aj na toto mesto až príliš čudné.“

„Nie sú z pohrebnej služby?“ nadhodila Elle, ktorej v mobile trochu preskakoval hlas. V pozadí Sophie počula zavýjať hlasnú pochmúrnú hudbu – pravdepodobne Lacrimosu alebo Amorphis. Elle sa ešte stále nepodarilo vyrásť z lásky ku gotickému rocku.

„Možno,“ povedala Sophie nepresvedčivo. Práve klebetila s kamarátkou cez telefón, keď si zrazu všimla to nezvyčajné auto. Bolo dlhé a elegantné a vyzeralo ako vystrihnuté zo starého čiernobieleho filmu. Keď prechádzalo okolo výkladu kaviarne, od čiernych skiel jeho okien sa odrazilo slnečné svetlo a na chvíľu zalialo vnútro kaviarne teplými zlatistými lúčmi, ktoré Sophie takmer oslepili. Pred očami sa jej roztancovali čierne bodky, a kým sa ich snažila zbaviť žmurkaním, stihla si všimnúť, že na úpätí kopca sa auto obrátilo a pomaly sa vracia. Bez akéhokoľvek signálu odrazu zaparkovalo priamo pred malým kníhkupectvom na druhej strane ulice.

„Možno sú to mafiáni,“ poznamenala Elle dramaticky. „Môj oco pozná jedného chlapíka, čo k nim patrí. Ale ten jazdí na Toyote Prius,“ dodala.

„Toto rozhodne nie je toyota,“ vyhlásila Sophie, pozorujúc auto a dvoch mohutných mužov, ktorí pri ňom stáli zabalení do teplých kabátov, rukavíc a klobúkov, oči skryté za priveľkými tmavými sklami okuliarov.

„Možno im je len zima,“ navrhla Elle. „Neochladilo sa tam u vás v San Franciscu?“

Sophie Newmanová vrhla pohľad na hodiny s teplomerom, ktoré viseli na stene za pokladnicou. „Momentálne je tu štvrt na tri a... vyše dvadsaťsedem stupňov,“ oznámila. „Ver mi, zima im určite nie je. V tých kabátoch sa musia variť. Počkaj,“ dodala, „niečo sa tam deje.“

Zadné dvere auta sa otvorili a z nich sa meravo vysúkal ďalší muž, dokonca ešte rozložitejší než prví dvaja. Ako zatváral dvere, po tvári mu prebehol slnečný lúč a Sophie zachytila záblesk

nezdravo bledej sivobielej pokožky. Upravila si hlasitosť na slúchadle. „No mala by si vidieť, čo práve vyliezlo z toho auta. Obrovský chlap so sivou pleťou. Sivou, chápeš? To by mohlo byť vysvetlenie – možno majú nejaký kožný problém.“

„V telke som videla dokument o ľudoch, čo nemôžu vyjsť na slnko...“ rozhovorila sa Elle, no Sophie ju prestala počúvať.

Z auta vystúpil štvrtý muž.

Bol tu štúply elegán v úhladnom tmavosivom obleku s vestou, ktorý pôsobil trochu staromódne, no očividne bol ušitý na mieru. Oceľovosivé vlasy mal hladko stiahnuté do chvosta a ústa s bradou mu lemovala pedantne zastrihnutá trojuholníková čiernosivá briadka. Odstúpil od auta a vošiel pod pruhovanú markízu, ktorá chránila police s knihami pred obchodom. Keď vzal do rúk paperback s pestrofarebnou obálkou, Sophie si všimla, že má navlečené sivé rukavice. Vo svetle sa mu na zápästí zableskol perleťový manžetový gombík.

„Idú do kníhkupectva,“ oznámila kamarátke.

„Josh tam ešte brigáduje?“ pohotovo zareagovala Elle.

Sophie ignorovala náhly záujem, ktorý jej zaznel v hlase. To, že sa najlepšej kamoške páči jej brat-dvojča, pokladala za trochu úchylné. „Hej. Brnknem mu, čo sa tam deje. Potom ti hneď zavolám.“ Ukončila hovor, vybrala si z ucha slúchadlo a neprítomne si masírovala rozhorúčený lalôčik, nespúšťajúc oči z čudného mužička. Mal v sebe niečo... niečo neobyčajné. Možno je to módný návrhár, uvažovala, alebo filmový producent, či spisovateľ – už si všimla, že spisovatelia mávajú záľubu v bizarných odevných štýloch. Dá mu ešte pár minút, nech vojde dnu, a potom brnkne bratovi, aby jej podal správu.

Sophie sa už-už chcela odvrátiť od okna, no vtom sa sivý mužík prudko zvrtol a zahľadel priamo na ňu. Stál pod markízou a tvár mal v tieni, no napriek tomu sa jej na okamih zamarilo, že mu žiaria oči.

Sophie vedela – ani trochu nepochybovala –, že ju ten sivý mužík nemôže vidieť: stála predsa na druhej strane ulice za sklenou tabuľou, ožiarenou odrazom popoludňajších slnečných lúčov. V prítmí za sklom musela byť neviditeľná.

A predsa...

A predsa v tom okamihu, keď sa im stretli pohľady, Sophie zacítila, ako sa jej zježili všetky jemné chlípky na rukách, a na zátylku ju poštekľil obláčik chladného vzduchu. Potriasla plecami a pohodila hlavou, až sa jej na lícach zavlnili pramene dlhých blond vlasov. Prešla sotva sekunda a mužík odvrátil zrak, no Sophie sa zazdalo, že predtým hľadel priamo na ňu.

Keď sivý mužík a jeho traja zababušení spoločníci zmizli v útrobach kníhkupectva, Sophie si v duchu povedala, že sa jej ten človek vôbec nepozdáva.

Mentol.

A skazené vajcia.

„Fakt hnusný smrad.“ Josh Newman stál uprostred pivnice kníhkupectva a zhlboka sa nadýchol. Odkiaľ ten zápach prichádza? Obzeral sa po policiach prepchatých knihami a rozmýšľal, či sa za ne nedostal nejaký živočích a neskapaľ tam. Čo iné by mohlo tak odporne páchnuť? Vzduch v malej preplnenej pivnici bol vždy suchý a prašný, nasýtený arómou vysychajúcich zvítkov papiera a ťažším pachom starých kožených väzieb i zaprášených pavučín. Josh tú

vôňu miloval – pripadala mu teplá a upokojujúca ako vôňa škoricie a klinčekov, ktorú si spájal s Vianocami.

Mentol.

Jeho ostrá a čistá aróma preťala ovzdušie zatuchnutej pivničky. Pripomenula mu vôňu novej zubnej pasty alebo bylínkových čajov, ktoré pripravovala jeho sestra v kaviarni oproti. Pach mentolu prerazil ťažšiu vôňu kože a papiera. Bol taký silný, že Josha zaštipalo v nosných dutinách a mal pocit, že sa každú chvíľu rozkýchá. Rýchlo si z uší vytiahol malé biele slúchadlá od iPodu. Vedel, že kýchať so slúchadlami v ušiach nie je dobrý nápad – idú z toho prasknúť ušné bubienky.

Vajcia.

Jasne rozoznával odporný sírový zápach skazených vajec. Ten prekryl sviežu vôňu mentolu... a výsledok bol nechutný. Cítil, ako mu ten puch obaľuje jazyk a pery, a koža na hlave ho začala svrbieť, akoby sa mu po nej čosi plazilo. Josh si prstami prehrabol strapaté blond vlasy a striaslo ho. Určite je upchatá kanalizácia.

Slúchadlá si nechal voľne visieť cez plecيا, pozrel na zoznam kníh vo svojej ruke a opäť pohľadom preletel police – *Súborné dielo Charlesa Dickensa*, tri zväzky v červenej koženej väzbe. Kde by tak mohli byť?

Josh brigádoval v kníhkupectve už takmer dva mesiace, a stále nemal ani potuchy, kde sa čo nachádza. Neexistoval tu nijaký skladovací systém... Teda, lepšie povedané, systém by aj bol, ibaže jeho pravidlá poznali len Nick a Perry Flemingovci, majitelia Malého kníhkupectva. Nick so ženou vedeli za pár minút nájsť akúkoľvek knihu hore v obchode či v pivnici.

Vzduchom sa opäť prevalila vlna mentolovej arómy, okamžite

nasledovaná skazenými vajcami. Josh sa rozkašlal a cítil, že mu slzia oči. To už nebolo normálne! Zoznam kníh si napchal do vrecka džínsov, do druhého zastrčil slúchadlá a pomedzi stohy kníh a škatúl zamieril ku schodom. V tom smrade už nevydrží ani minútu. Pokúsil sa pretrieť si dlaňami oči, ktoré ho začali neznesiteľne rezať. Zdrapol okraj zábradlia a vyhupol sa na schody. Potreboval aspoň dúšok čerstvého vzduchu, aby sa nepovracal, no čudné bolo, že čím vyššie stúpал po schodoch, tým bol pach silnejší.

Vystrčil hlavu z pivničných dvierok a poobzeral sa okolo.

V tej chvíli Josh Newman pochopil, že svet už nikdy nebude taký, aký bol dosiaľ.

Druhá kapitola

Josh nakúkal ponad okraj pivnice a oči mu slzili od pachu síry a mentolu. Zvyčajne tichý obchod bol zrazu plný ľudí. Majiteľa Nicka Fleminga obklopili piati muži – štyria boli rozložití a pôsobili neohrabane, zatiaľ čo piaty bol drobný a akýsi zlovestný. Joshovi napadlo, že je možno svedkom lúpežného prepadnutia.

Jeho šéf, Nick Fleming, stál uprostred obchodu tvárou k ostatným. Vyzeral dosť všedne. Mal priemernú výšku i stavbu tela a nemal žiadne výrazné črty – s výnimkou očí, ktoré boli také svetlé, že sa zdali takmer bezfarebné. Čierne vlasy nosil ostrihané nakrátko a bradu mu vždy pokrýval tieň strniska, akoby sa pár dní neholil. Na sebe mal, ako vždy, obyčajné čierne džínsy, voľné čierne tričko s reklamou na koncert, ktorý sa konal pred dvadsiatimi piatimi rokmi, a ošúchané kovbojské čížmy. Na ľavom zápästí nosil lacné digitálky a pravé mu zdobila hrubá strieborná reťaz spolu s dvoma pestrofarebnými rozstrapkanými náramkami priateľstva.

Oproti nemu stál drobný muž v elegantnom sivom obleku.

Josh si zrazu uvedomil, že tí dvaja sa nezhovárajú... a predsa sa medzi nimi čosi dialo. Obaja muži stáli nepohnuto, s rukami pri tele, s ohnutými lakťami a otvorenými dlaňami. Nick stál v strede obchodu, zatiaľ čo muž v sivom bol bližšie k dverám a z každej strany pri ňom stál jeden z mužov v čiernych kabátoch. Zvláštne bolo, že Nickove i mužove prsty sa hýbali, krútili, trepotali, akoby zúrivo ťukali do písacieho stroja; maľičky sa im treli o palce a ukazováky mali vystreté. Flemingovi vychádzali z dlaní obláčiky a chuchvalce zelenej hmly, skrúcali sa do ozdobných ornamentov a klesali k podlahe, kde sa po dopade zvíjali ako zmiže. Sivý muž mal dlane skryté v rukaviciach a z nich v špirálach stúpala páchnuci žltkastý dym, ktorý sa rozprskával na dlážke ako špinavá tekutina.

Puch, ktorý sa dvíhal z tohto dymu, naplnil vzduch v miestnosti arómou mentolu a pachom síry. Josh cítil, ako sa mu krúti a zvíja žalúdok, a sťažka prehltol – zo smradu skazených vajec ho napínalo na vrácanie.

Vo vzduchu medzi oboma mužmi sa chveli špirálky zeleného a žltého dymu, a keď sa dotkli, zasyčali a zaprskali iskry. Fleming pohol prstami a z dlane mu vyšľahla špirála zelenkastého dymu, hrubá ako päšť. Prudko do nej fúkol a špirála sa vzniesla do vzduchu. Visela a skrúcala sa vo výške medzi tvármi oboch súperov. Krátke silné prsty sivého muža zatiaľ vyťukávali svoj vlastný rytmus a z dlaní mu vyskočila žltá guľa energie a odrazila sa do priestoru. Zrazila sa so špirálou zeleného dymu, ktorá sa okolo nej ihneď ovinula. Zapraskali iskry... a neviditeľná explózia hodila oboch mužov na druhý koniec miestnosti,

kde sa zrútili na stoly s knihami. Žiarovky pukli, roztrieštili sa a zasypali podlahu skleným prachom. Dve z okien vyrazilo von a zo desať ďalších okenných tabuliek popraskalo.

Nick Fleming spadol na zem neďaleko vstupu do pivnice a takmer sa zvalil na Josha, ktorý stál na schodíkoch ani primrazený, oči vypleštené od šoku a hrôzy. Ako sa Nick staval na nohy, zatlačil Josha hlbšie na schody. „Zostaň dolu, nech sa deje čokoľvek, hlavne zostaň dolu,“ zasyčal a do reči sa mu pritom vkradol akýsi neurčitý cudzí prízvuk. Vzpriamil sa, otočil a Josh videl, ako obrátil dľaň, priložil si ju k tvári a fúkol do nej. A potom urobil pohyb rukou smerom do stredu miestnosti, akoby hádzal loptu.

Josh natiahol krk, aby lepšie videl. No vidieť nebolo čo... a vtom akoby z miestnosti ktosi vysal všetok vzduch. Knihy zrazu vyleteli z políc a pristáli v neusporiadanej kope uprostred podlahy, obrazy v rámoch popadali zo stien a ťažký vlnený koberec sa skrútil, prevrátil a zakotvil v strede izby.

A potom sa tá kopa rozletela na všetky strany.

Dvaja z mohutných chlapov v kabátoch schytali zásah naplno. Hrubé knihy v tvrdej väzbe aj mäkké brožované vydania okolo nich poletovali ako nahnevané vtáky. Josh súcítne zamrkal, keď jedného z nich trafil celou silou do tváre ťažký slovník, z hlavy mu zrazil klobúk a z tváre strhol slnečné okuliare... čím odhalil mŕtvoľnú, popolavú pokožku a oči ako lesklé sivé kamienky. Polica plná románov pre ženy zas narazila do tváre jeho spoločníka a zlomila mu lacné slnečné okuliare. Josh videl, že i jeho oči vyzerajú ako z kameňa.

A odrazu si uvedomil, že to kamene naozaj sú.

S otázkou na perách sa obracal k Nickovi Flemingovi, no šéf naňho vrhol varovný pohľad. „Zostaň dolu,“ prikázal. „Priviedol golemov.“ Vtom sivý muž vyslal tri dlhé kopijovité lúče žltej energie a Fleming sa prikrčil. Lúče prerezali knižnicu a zapichli sa do drevenej podlahy. Všetko, čoho sa dotkli, bleskovo začalo hniť a práchnivieť. Kožené väzby kníh popraskali a rozpadli sa, papier sčernel a drevené police i podlaha sa rozsušili a obrátili na prach.

Fleming vyslal do rohu miestnosti ďalšiu neviditeľnú guľu. Josh Newman sledoval pohyb jeho ruky. Kým neviditeľná guľa plachtila vzduchom, zachytil ju záblesk slnečného lúča a Josh ju na okamih zazrel – žiarivo zelenú a vybrúsenú, pripomínala malý smaragdový glóbus. Potom sa posunula z dosahu lúča a opäť zmizla. Tentoraz dopadla na podlahu s ešte dramatickejším efektom. Nerozľahol sa nijaký rachot, no celá budova sa zachvela. Stoly s lacnými brožovanými vydaniami sa rozpadli na triesky a vzduch naplnili útržky papiera, ktoré sa vznášali ako bizarné konfety. Dvaja z mužov v čiernom – golemov – narazili do políc a zhodili na seba všetky knihy, zatiaľ čo tretieho z nich, toho najväčšieho, šmarilo o dvere tak silno, že vyletel na ulicu.

Do ticha, ktoré sa rozhostilo, zaznelo tlmené tlieskanie dlaní v rukaviciach. „Nicholas, vidím, že si si vylepšil techniku,“ prehovoril sivý muž čudne spevavou angličtinou.

„Trénoval som, John,“ odvetil Nick Fleming. Prešmykol sa k otvoreným dverám do pivnice a zatlačil Josha Newmana ešte ďalej na schody. „Vedel som, že skôr či neskôr ma vypátraš.“

„Hľadali sme ťa veľmi dlho, Nicholas. Máš niečo, čo patrí nám. A my to chceme späť.“